

zij buigt, koel, geresigneerd, met melancholieke oogen boven een droomenden mond. Hij kijkt naar haar op. O, Constance. En buigt nu ook, herinnert zich ineens, hoe goed hij leerde buigen, hoeveel lof hij erover hoorde. Zoo, en zoo, daarheen en naar den anderen kant. Kijkt eens naar Constance op. Buigt en verdwijnt.

„Niet weer terug gaan, hoor,” mompelt hij onmiddellijk.

„Kom, kom,” sust zij en troostend, rustgevend, fladderen de lichte handen om zijn hoofd. „Een toegift, dan is het klaar.”

Luchtig, speelsch en dartel, vol van oneindige bevrijding, vol weemoed en verlangen zijn de toegiften. Een jubelen, een verlossing in klanken, een overgang van donker naar licht. Een teruggrijpen naar het duister, om het licht stralender te doen zijn. De avond is immers voorbij, de verschrikking doorstaan. Een klein mensch vindt zichzelf terug, wil zich jubelend geven om goed te maken, wat hij hun in angst onthield, onttrekt zich jubelend aan het leven met de velen. En verlangt: naar het beschermende bed, naar zijn droomen, naar koestering en rust. Zijn toegiften zijn het beste.
